

ASIASANA

4/91

ASIASANA

Kirjastotieteen ja informa-
tiikan opiskelijoiden aine-
järjestön UDK ry:n äänen-
kannattaja

Osoite:

Asiasana

UDK ry

Kirjastotieteen ja informa-
tiikan laitos

PL 607

33101 TAMPERE

Painopaikka:

Tehokopiointi

Tampere 1991

ISSN 0356-0139

TOIMITUS:

Sonja Björkbacka

Kai Halttunen

Harri Kalinen

Leena Korsumäki

Markku Laitinen

Marianne Lindblad

Markus Määttänen, vast.

Marja-Liisa Ratilainen

Nina Riutta

Sami Sahramies

Lisäksi juttuja

kirjoittivat:

Harri Alanne

Tero Kansanaho

Heli Seppälä

Tekstaus:

Harri Kalinen

Valokuvat:

Harri Alanne

Markus Määttänen

Sarjakuvat:

Tom Ekström

SISÄLTÖ:

Pääkirjoitus	3
Puheenjohtajan palsta	4
19 * pienkustantaja = tietokirjallisuuden suurkustantaja	5
- Asiasana Kirja- kulttuuripäivillä	

*Den 16. Nordiska konferenssen
i Borås 10.-12.10.1991*

Suomeenko opiskelemaan kirjastonhoitajaksi?	9
Järna-modellen i Borås	12
En kopp Kafka och en flaska Joyce	14
Hyggeafton	15
Författar besök	16
Ympäripyöreä paneeli	17
Epävirallista	21
Konferenssikonkari kommentoi	22
Kirjastonhoitajasta missiksi	24
Marraskuuta	25
Kierrätä, venytä, pyöritä mua	27
YO-talo 15.10.-91	28
Wanted	30
Sarjakuvia	31

Sammutetaanko lamppuja vai kirjastoja?

Wim Wendersin elokuvassa *Berliinin taivaan alla* enkelit istuvat pitkissä takeissaan hiukset poninhännällä suuressa hallissa, jonka seiniä kiertävät parvet useassa eri kerroksessa. Paikka huokuu rauhaa ja arvokkuutta, mutta tilan täyttää silti herkeämätön toiminta. Vain enkelit istuvat rauhallisina parvien ja portaiden kaiteilla, mutta hehän ovatkin enkeleitä.

Mikä tuo paikka sitten on? No, kirjasto tietysti. Kirjasto, josta ihmiset hakevat tietoa, elämän energiaa ja enkeleitä kiehtoo ihmisten lakkaamaton tiedonjano.

Vaan miten mahtaa käydä kirjastojen asiakkaiden ja enkeleiden ensi kesänä Tampereella, jos kaupungin yleiset kirjastot suljetaan muutamaksi viikoksi ja jotkut sivukirjastot, kuten Pispalan, lakkautetaan kokonaan? Jäävät ihmiset ilman tietoa ja sivistystä eikä enkeleilläkään ole enää muuta katsottavaa kuin kirjastojen käyttämättömät kokoelmat, surkeata. Eikö se nyt ole hölmöä, että kirjastoja suljetaan laman vuoksi? Osoittihan jo Berelson, että työttömyyden kasvu lisäsi kirjastojen käyttöä esimerkiksi 1930-luvun lamakaudella Yhdysvalloissa.

Säästäähän tietysti pitää, sitähän kaikki hokevat koko ajan. Säästää pitää Tampereellakin, että voidaan vaikka polttaa tuhansia lamppuja keskustan katujen yllä valoviikkojen aikana, sehän on selvä.

Markus Mänttinen

Tampereella 14.11.1991

HAIKEAT HETKET

Pian on vuosikokouksen,
kinuskikakun ja uuden
puheenjohtajan aika.
Tämä tyttönen
heittäytyy eläkkeelle
(toivottavasti
ansaitulle) ja antaa
tilaa uusille,
innokkaille ihmisille.

Syksy puheenjohtajana
on ollut opettavaista
ja antoisaa aikaa.
Ainejärjestötouhuissa
huomaa, että vanha
viisaus: yhteistyö on
voimaa, pitää enemmän
kuin paikkansa.

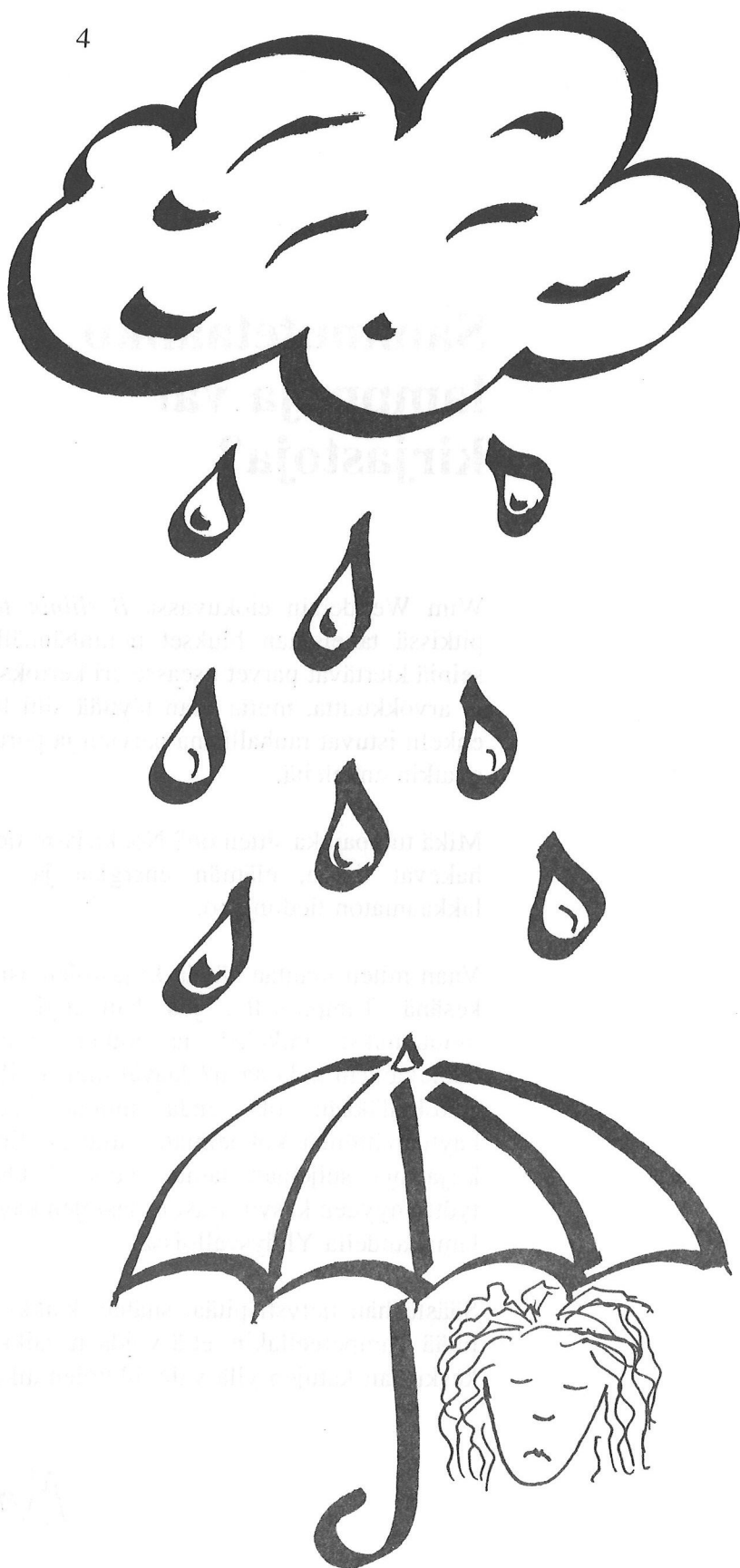
Koska olen köyhä
opiskelija, ei minulla
ole varaa viedä
hallituksen jäseniä
ikimuistoiselle
hanhenmaksa, kaviaari
ja sampanjapitoiselle
jäähyväisillalliselle.
Joten käytän nyt
tilaisuutta hyväkseni
ja kiitän teitä
kaikkia, autettuanne
minut tämän syksyn
lävitse.

Joten KIITOS:

Jaana, Leena, Lissu,
Nina, Mari, Markku,
Markus ja Sonja.
Miljoona, miljoona
ruusua teille
kaikille!!!! Tuhannet
kiitokset myös kahdelle
Harrille, Kaille ja
Samille sekä tietysti
teille kaikille
opiskelijoille, joiden
kanssa minulla on ollut
ilo olla tekemisissä.

Frank Pappaa mukaillen:
INDEKSOIKAA TOISIANNE!

Maanantai

19 x PIENKUSTANTAJA = TIETOKIRJALLISUUDEN SUURKUSTANTAJA

Yheksäntoista kotimaista pienkustantajaa markkinoi kirjojaan ja teki kustannustoimintaansa tunnetuksi Tampereella marraskuun toisena viikonloppuna järjestetys-
sä Kirjakulttuuritapahtumassa.

Kolmipäiväisen tapahtuman järjestivät Ylioppilaskunta ja Osuuskunta Vastapaino. Lauantain ja sunnuntain kustantajat kirjoineen majailivat Yo-talolla ja maanantaina siirryttiin yliopistolle.

Kirjakulttuuripäivillä oli esillä kustantajien myyntinäyttely ja syksyn uutuuskirjoista järjestettiin julkistamistilaisuuksia. Tarjolla oli erikoistuneempaakin ohjelmaa kuten keskustelutilaisuus kirjastojen asemasta pienlevikkisen kirjallisuuden välittäjänä, sekä pohdintaa ja demonstraatioita siitä onko hypermedia uhka kirjallisuudelle.

Kirjaston asemaa pohdiskelemaan oli kutsuttu Kirjastolehden toimittussihteeri Seppo Verho ja Tampereen kaupunginkirjaston hankinnoista vastaava apulaisjohtaja Marikki Makkonen.

Seppo Verho aloitti puheenvuoronsa referoimalla lyhyesti Kirjastolehdestä käytyä keskustelua aina Arto Kytöhongan kirjoituksesta lähtien, jossa hän rinnastaa kirjastot puuhamaihin, joissa kaikilla on oltava kivaa - ja se riittääköön. Viimeaikaisesta kirjoittelusta esiin nousi Kai Ekholmin voimakas kannanotto kirjastohankintoihin ja siitä seurannut mielipiteiden vaihto, erityisesti Jouko Raivion kannanotot.

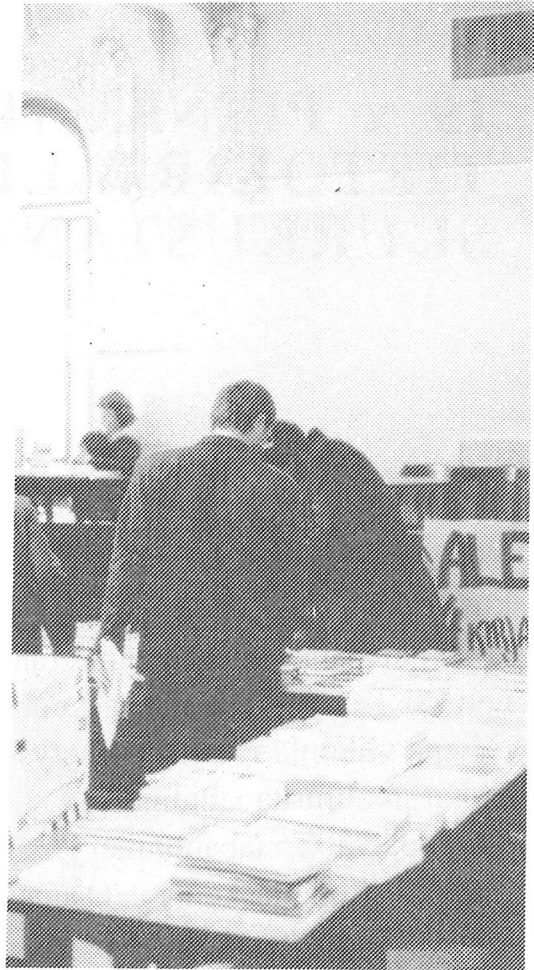
Pienku.
vastaus
Yhteistyö voimaa

Verhon mukaan kirjasto on tienhaarassa, koska maailma on muuttunut. 80-luvulta lähtien alaa on vallannut "palveluideologia", jonka mukaan kaikkia mahdollisiakin asiakkaita on palveltava. Samalla on pohdittava ja perusteltava suunnataanko kirjastotoiminnot lukevalle eliitille vai suurelle kansalle ja onko kirjasto ensisijaisesti kulttuurilaitos vai tietokeskus.

Verho hamotteli varsin sho-keeraavasti nykyistä kotimaista tietotulvaa ja mediaviidakkoa. Suomessa ilmestyy kirja tunnissa ympäri vuorokauden ja vuoden. Suomessa julkaistaan koti- ja ulkomaisia äänitteitä neljä kappaletta vuorokaudessa ympäri vuoden ja elokuviakin julkistetaan yksi joka toinen päivä. Huimia lukuja siis. Seppo Verhon mukaan kirjasto on ainoa paikka jossa tämä tiedontulva on järjestyksessä. Maalailipa hän kuvaa onnellisesta kansalaisesta, joka voi nukkua yönsä rauhassa - murehtimatta sitä mitä kaikkia julkaisuja häneltä mahtaa jäädä huomaamatta - koska kirjasto valvoo kansalaisen nukkuessakin.

Näkökulma kirjaston muutokseen on Verhon mielestä myös asiakaskunnan koulutustason muutos. Kansaa, yhteistä rahvasta, sivistävän laitoksen tomut on viimeinkin karistettava harteilta, koska koulutustason nousu on tehnyt asiakkaita yhtä oppineita kuin

kirjaston henkilökunnastakin. Nykyisistä eläkeläisistä joka kundes omaa keskiasteen- tai korkeakoulutkinnon ja kolmekymppisistä kahdella kolmasosalla on vastaava tutkinto. Seppo Verhon mielestä kaikkia on palveltava, ja tämän vuoksi kirjaston tehtävänä ei voi olla esimerkiksi pienlevikkisen kirjallisuuden tukeminen pelkästään hankintojen avulla. Toki tätä kirjallisuutta on hankittava ja asetettava saataville, mutta se tapahtuu paremmin esim. kirjastoverkon kautta.

Kirjasto hylkii

Tampereen kirjakulttuuritapaht.

Marikki Makkonen tarkasteli pienkustantajien julkaisujen hankintaa yhden kirjaston näkökulmasta ja totesi alkuun eroavaisuudet perinteisen kulttuuritehtävän ja asiakkaiden käytön/tarpeiden välillä. Makkosen mukaan asiakkaiden tarpeet ovat ensisijaisia. Kirjastossa keskustellaan kovasti wanteista ja needeistä Tämä oli mielenkiintoinen havainto sillä tiedontarpeet ja -hankinta on ollut keskeisellä sijalla myös tutkimustoiminnassa. Kirjastojen ei pitäisi vastata vain asiakkaiden ilmituotuun kysyntään vaan myös kartoittamaan tiedontarpeita ja varustautua tulevaisuuteen. Kirjastohenkilökunta toimii kokoelmien ja käyttäjien rajapintana ohjaten käyttäjiä heidän tarpeitaan palvelevien julkaisujen luo. Asiakkaiden tiedontarpeiden analyysi on näinmuodoin tärkeää.

Marikki Makkosen mukaan kirjastoissa usein unohdetaan kustannustoiminnan kokonaisuus, koska usein toimitaan

vain kirjakauppojen välittämän aineiston ehdoilla. Makkosen analyysin mukaan esimerkiksi kasvatusta-, lääke- ja liiketaloustieteiden ja henkilöhistorioiden luokissa kustannustoiminnasta vastaavat 30 % korkeakoulut ja aineistosta 65 % on erilaisia tutkimuksia. Metsoon näiden alojen ilmestyyvästä kirjallisuudesta hankitaan 40 %.

Asiakkaiden tarpeita siis painotettiin, samoin kuin kirjastoverkon olemassaoloa määrärahojen pienentyessä. Sitten keskustelu luisuikin kirjastoihmisten laatu vastaan viihde keskusteluun, joka on loputon väittelyn aihe.

Kirjakulttuuritapahtumassa julkistettiin Kääntöpiirin uusi ilmainen kirjallisuuslehti, Lauri Otonkosken toimittama Klang-uusi musiikki, joka johdattaa modernin musiikin syvimpään olemukseen sekä mm. Marjatta Rahikaisen Pelistä pois, joka yhdistää sosiaalipolitiikan, alakulttuurit ja ympäristöongelmat.

Kirjoja siis myytiin, ostettiin ja esiteltiin. Ihmiset kohtasivat ja alepöydästä teki löytöjä periaatteella 4 kirjaa satasella. Pienkustantajat elävät ja voivat hyvin.

Teksti: Kai Halttunen
Kuvat : Markus Määttänen

stantajien
n laatu
markkinoinniss.

DEN

16.

**Nordiska
Konferensen
i**

Borås

10.-12.10.-91

Suomeenko?

opiskelemaan?

kirjastonhoitajaksi?

"En varmasti: pääsykoe, 5-7 vuotta opintoja, harjoittelu lukukauden ulkopuolella ja gradu!"

(Syvästi tulkiten tulkattu lausahdus tanskalaisen kollegamme puheesta.)

Pohjoismainen kirjastokoulutus puhututti konferenssiväkeä myös Boråsissa jopa siinä määrin, että kirjastokoulutus tulee mahdollisesti vuoden 1992 Tampereen konferenssin aiheeksi. Kävimme meidän ryhmässämme läpi kunkin maan koulutusjärjestelmän kahdeksan kohdan osalta: koulutuksen pituus, vaadittavat etukäteistiedot, valittavat suuntausvaihtoehdot, työelämä, koulutuspaikat, opiskelijamäärät ja opetuksen kansainvälisyys.

Norja, Tanska ja Ruotsi olivat melko samanlaisilla linjoilla, mutta Suomi antoi lähes aina jonkinlaisen kummastusta herättävän poikkeuksen. Selostan vain Tanskan, Norjan ja Ruotsin koulutussysteemit, koska oletan että arvoisat lukijat tuntevat suomalaisen järjestelmän. Islannista ei ollut yhtään osallistujaa, joten raporttini jää Islannin osalta puutteelliseksi.

KOULUTUKSEN PITUUS

Tanskassa on neljä vuotta kestävä kirjastokoulu, jonka jälkeen voi jatkaa opintoja ja suorittaa ylempään korkeakoulututkinnon.

Norjassa on kolmivuotinen kirjastokorkeakoulu, jonka jälkeen voi opiskella vielä kaksi vuotta ja valmistua "diplomibibliotekarie":ksi. Viime vuonna diplomikirjastonhoitajakoulutuksen oli aloittanut vain 2-3 opiskelijaa, jotka sijoittuvat lähinnä yrityselämään.

Ruotsissa on kaksivuotinen kirjastokorkeakoulu, jota ennen täytyy suorittaa noin kahden vuoden pituiset yliopisto-opinnot.

ETUKÄTEISTIEDOT

Kaikissa Pohjoismaissa on mahdollista päästä opiskelemaan kirjastonhoitajaksi poikkeustapauksena. Poikkeustapausten sisäännotot olivat yleensä noin 5-10 prosenttia koko opiskelijamäärästä.

Tanskassa ja Norjassa edeltäviksi opinnoiksi riittää yliopilastutkinto, kun Ruotsissa pitää olla noin kahden vuoden (80 pistettä) yliopisto-opinnot suoritettuna.

SUUNTAUS

Tanskassa kaksi ensimmäistä opiskeluvuotta ovat yhteisiä kaikille. Kolmannen vuoden syksy on harjoittelua. Loppu opiskelusta koostuu puoliksi vapaasti valittavista ja puoliksi pakollisista aineista, joita opiskelija pystyy yhdistelemään mielensä mukaan.

Norjassa on myös kaksi yhteistä vuotta opintojen alussa, jonka jälkeen on valittava kolmesta erikoistumislinjasta yksi. Kursseja voi kuitenkin vapaasti yhdistellä kahden lohkon välillä.

Ruotsissa pitää valita jompi kumpi kahdesta linjasta: kunnankirjastot tai tieteelliset kirjastot.

TYÖTILANNE

Kaikissa maissa tuntui olevan pulaa työpaikoista, joskin kirjastoalan työtä arveltiin olevan enemmän verrattuna maiden yleiseen tilanteeseen.

OPISKELUPAIKAT JA OPISKELIJAT

Tanskassa on Ålborgin ja Kööpenhaminan kirjastokoulut. Kööpenhaminaan otetaan 120 opiskelijaa joka syksy ja Ålborgiin 60. Tanskalaisten mielestä kouluun on vaikea päästä. Haku tapahtuu pelkkien papereiden perusteella. Muille kuin suomalaisille pääsykoe oli tuntematon kummajainen.

Norjalaiset opiskelevat Oslon kirjastokoulussa, jonne otetaan 120 opiskelijaa. On harkittu, että Norjaan perustettaisiin toinenkin kirjastokorkeakoulu, lähinnä aluepoliittisista syistä.

Ruotsissa on toistaiseksi vain Boråsin kirjastokoulu, jonne otetaan 270 opiskelijaa vuosittein. Uuden koulun perustamisesta on keskusteltu, jottei koulutuspaikkakunnan sijainti olisi opintojen esteenä ja toisaalta kirjastokorkeakoulu tarvitsisi tuekseen yliopiston. (Tiedätkö muuten mistä boråslaisten opiskelijoiden lehden nimi "Karlsöns klister" juontaa juurensa? No, Ingvaristapa tietysti, joka kliistrasi aluepolitiikan kuumimpina vuosina kirjastokorkeakoulunkin ellostien kaupunkiin Boråsiin.)

KANSAINVÄLISYYS

Muissa pohjoismaissa luetaan lähinnä skandinaavista kirjallisuutta. Erityisesti Ruotsissa on kritisoitu kurssimateriaalia, sillä se on osittain vanhentunutta eikä takaa kansainvälisesti kilpailukykyistä tutkintoa.

Tanskalaisten on huolimatta EY-jäsenyydestään helpointa päästä harjoittelemaan Nord-Plussan kautta pohjoismaihin. Myös Ruotsissa ja Norjassa suosittiin ulkomaista harjoittelua. Suomalaisesta käytännöstä poiketen harjoittelusta ei saanut palkkaa.

MITÄ JÄI MIELEEN?

Kulttuuri on vahvoilla kirjastonhoitajakoulutuksessa muissa Pohjoismaissa. Minut Boråsin konferenssi pysähdytti miettimään mihin katosi kulttuurinvaalijan intoni sen ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen? Entä menettääkö Suomen kirjastolaitos jotain oleellista kun emme opiskele kirjallisuutta ja taiteita pakollisena osana opintojamme?

Suomen koulutusta ihasteltiin ja toisaalta kauhisteltiin sen vaativuutta. Opiskelijat arvelivat, että yht.kandin tutkinto pääaineena kirjastotiede ja informatiikka täytyy olla todella arvostettu Suomessa, koska koulutus on niin perusteellinen. Laitoksen teettämän selvityksen mukaan näin ei valitettavasti taida olla! Toivottavasti edes pohjoismaiset kollegamme osaavat arvostaa suomalaisten kirjastonhoitajien ammattitaitoa tulevilla yhteistyösuhteissa!

HS

HUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHU

UDK:n

PIKKUJOULU

MA 2.12 klo 18:00 - 23:00

Sähkökorttelin sauna

HUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHUOMIOHU

Järna-¹² modellen

Järnan kunnan kirjasto toimi samassa rakennuksessa kirjakaupan kanssa.

Kirjastoa uhkasi muutto pienempiin ja syrjäisempiin tiloihin, mutta tämä onnistuttiin välttämään teke-
mällä yhteistyösopimus kirjakaupan kanssa. Sen mukaisesti kirjaston ja kirjakaupan henkilökunta työskentelevät yhdessä, kirjaston puolella on kuitenkin koko ajan koulutettu kirjastonhoitaja. Kirjakauppa sai sopimuksen myötä hiukan lisää tilaa.

Sopimuksen etuja kirjastolle ovat se, että kirjasto saattoi pysyä keskeisellä paikalla, aukioloaika ja on voitu parantaa ja ulospäin suuntautuvaa toimintaa on voitu lisätä. Kirjojen lainaus pysyy maksuttomana ja henkilökunnan määrä entisellään.

Kirjojen hankinta tapahtuu kirjakaupan kautta huomattavasti nopeammin kuin Bibliotekstjänstin (vastaa Suomen Kirjastopalvelua) kautta. Sopimus tuli voimaan 1.9.91 ja vielä lokakuun alussa ei tiedetty ratkaisua ongelmaan, miten saadaan luettelokortit kirjoille. Kirjaston lainaus on noussut huo-

mattavasti, samoin kirjakaupan myynti on kasvanut. Niillä on käytössään myös yhteins
käytössään myös yhteinen faxi
käytössään myös yhteinen telefax-laite.

Kirjakaupan edustaja vakuutti yrityksensä olevan aatteellinen eikä sen tavoitteena ole saada lukuisia kirjakauppoja kirjastojen yhteyteen.

Uhkana kuitenkin pidettiin sitä, että köyhät kunnat kirjastotoimintaansa muiden palvelujen mukana yksityisten yritysten harteille. Kenttää säätelemään peräänkuulutettiin kirjastolakia mahdollisimman pian.

ML

Nordsvenskar är tåliga, starka, pigga och villiga och dessutom väldigt snälla.

J Borås

Borås on vanha teollisuuskaupunki ja myös useiden ruotsalaisten postimyyntifirmojen kotipaikka. Postimyyntifirmojen edeltäjinä toimivat västgötaknallarit, Länsi-Göötanmaalta kotoisin olevat kiertävät kaupustelijat, ja joiden virkaveljiä Suomessa kai lähinnä olivat laukkurysvät. Västgötaknallien liikemiestaidosta kertoo seuraava kansantarina, joka on kirjoitettu muistiin länsigööttien rakkaiden naapurien eli itägööttien keskuudessa.

Olipa kerran kaksi västgötaknallean, jotka kulkivat tavaroineen. Eräänä päivänä, kun he vaelsivat tietä eteenpäin yhdessä he näkivät pienen sammakon, joka loikkasi pyöränjäljen yli.

"Kuulehan veliseni, näetkö tuon pikkuruisen loikkijan?" sanoi toinen.

"Kyllä minä sen näen", sanoi toinen.

"Kuulehan veliseni", sanoi ensimmäinen "jos syöt sen elävänä karvoineen kaikkineen, saat minulta kokonaisen riikintaalerin!"

No, mitäpä ei länsigöötti tekisi rahan takia. Niinpä toinen kumartui tavoittamaan sammakkoa, sai sen kiinni ja tunki sen vaivalloisesti suuhunsa. Sammakko sätkytteli kovasti ja se ei tosiaan ollut helposti nielaistava. Hän seisoi paikallaan ja nieleksi, mutta sammakko oli liukas, kurainen ja ällöttävä. Lopulta se kuitenkin luiskahti sinne minne pitikin. Länsigöötti sai riikintaalerinsa, ja matka jatkui.

Vähän ajan kuluttua tuli taas pieni sammakko loikkien tien yli.

"Kuulehan veliseni" sanoi äsken sammakon niellyt, "näetkö tuon pikkuruisen loikkijan?"

"Kyllä minä sen näen", vastasi toinen.

"Kuulehan veliseni, jos syöt sen elävänä karvoineen kaikkineen, saat minulta kokonaisen riikintaalerin!" Jaa-a, ajatteli toinen, jos kerran kaveri niin miksei hänkin pystyisi. Ja häntä todella harmitti rahan menetys. Niinpä hän otti sammakon tieltä suuhunsa ja yritti vuorostaan saada sen mahaansa.

Hänellä oli yhtä vaikeaa kuin kollegallaan, mutta vaikka sammakko oli liukas, kurainen ja ällöttävänmakuinen, niin lopulta se meni sinne minne pitikin. Ja niin hän sai riikintaalerinsa takaisin. Mutta sitten yhtäkkiä sytytti molemmilla länsigööttillä. He katsoivat toisiaan hetken ja sanoivat sitten yhteen ääneen: "Kuulehan veliseni, mitä iloa meille oikeastaan oli tästä puuhasta?"

En kopp Kafka och en flaska Joyce

Torstiaamun toinen esitelmöijä oli Uno Nilsson, joka on uutta kirjastoajattelua kehittävän projektin johtoryhmän jäsen. Projektin nimenä on "Kampen mot de räta linjernas tyranni" ja lähtökohtana on, että institutionaalistunut kirjasto on jäänyt jälkeen yhteiskunnan kehityksestä. Kirjaston koetaan edustavan "niitä" kuten poliisi tai työnvälitys, vaikka aluksi kirjastokin on kuulunut "meihin". Kirjastosta on tullut koulutetulle keskiluokalle tarkoitettu laitos, joka ei työväenluokkaan kuuluvia houkuttele. Projektin tavoitteena

on saada kirjastomaaailman ulkopuolella oleva yhteiskunnan osa kiskomaan kirjasto luokseen maan paikoilleen jämähtänyt kirjasto luokseen.

Projektiin osallistuu 12 erikokoista kirjastolaitosta. Pyrkimyksenä on saada aikaan muutoksia niin kirjastotiloissa kuin henkilökunnan työskentelytavoissa. Ihmisten tiedetään kuitenkin piilevästi pelkävän kaikenlaisia muutoksia. Mitä

suurempi kaaos ympäristössä vallitsee, sitä enemmän vaaditaan turvallisuuden tunnetta. Henkilökunnasta muodostetaan ryhmiä, joiden avulla pyritään turvallisuutta luomaan.

Työntekijöiden kätkeyt kyvyt pyritään löytämään ja jokaisen annetaan

tehdä sitä missä hän tohdella on hyvä. Toisten reviireille ei kuitenkaan saa astua. Ne, jotka vastustavat muutosta, eristetään (aika hurja!) ei ihmistä vaan hänen ominaisuutensa. (Minä en kyllä tätä käsitä mutta niin hän sanoi)

Kirjaston avaamisessa muulle maailmalle käytetään apuna niin psykologeja kuin arkkitehtejakin. Mitä suurempi kirjasto on kyseessä, sitä enemmän työtä myös muutos vaatii. Johtajan merkitys projektin onnistumisessa katsotaan hyvin tärkeäksi.

Projektiin osallistuvien kirjastojen välillä on yhteistyötojen välinen yhteistyö on tärkeää, ne muodostavat verkon, jonka sisällä vaihdetaan kokemuksia.

Hyggeaften

Lähtötilanne: Vaalea viikinki seisoo tuolilla popliinitakki päällään, ja hänen ympärillään huojuu joukko mustiin t-paitoihin pukeutuneita kannustajia. Kun tämä Ålborgin Kennedy aloittaa englanninkielisen julistuksensa (puhetyyli on haettu valtameren takaa ilmeisesti), säestää kannattajalauma häntä tämän tästä "Aah!", "Ååh" ja "Halleluja!" -huudahduksin. Saarnaajan viesti on seuraava:

I would presume that the world consisted of books. A matter of fact I would hope...I wish...No; I have a dream that everybody will have the same deep sensitive feeling about books as I do. Maybe I'm a little funny, even weird, but I mean: Fags are marrying fags, they got their own community, people are using yoga and meditation to create better life. People are even hitting each other to get sexual satisfaction, so nobody is safe anymore, 'cause everybody smacks everybody's butt.

I have a dream, that one day love and sexual attractions to books will be recognized and acknowledged as usual relationships.

I have a dream that the world definitely would be a better place to live, drive, survive and provide you with an immediately satisfaction and inside happiness.

I have a dream, that one day everybody will respect books and say: "Don't ask what the book can do for you, but what you can do for the book."

I have a dream, that one day everybody will join together in a big caress and say: "Ich bin ein Bibliothekar!"

Löytyy myös Bundfald nr 71, s. 18..

Pikagallup osoitti, että 80 % tanskalaisista naispuolisista kirjastoalan opiskelijoista suhtautuu Ison-Beltin silta-hankkeeseen kielteisesti ja vain 20 % kannattaa sitä.

AK

Författar- (besök)

16

Torstiaamun ensimmäinen puhuja oli Bunny Ragnerstam, vuonna 1944 syntynyt kirjailija, joka ilmoitti kiinnostuksensa kohteiksi kirjaston historian, kehityksen ja roolin. Ragnerstam kertoi kaikkien luulevan häntä sosiaalidemokraatiksi, mutta hän ei myöntänyt olevansa työväenluokan puhemies.

Ragnerstam kertoi Ruotsin kansankirjastojen kehityksen alkuvaiheista. 1800-luvulla oli kahdentyyppisiä kirjastoja: kaupalliset, kirjakauppojen yhteydessä toimivat ja idealistiset, keskiluokkaisten yhdistysten ylläpitämät kirjastot, joiden tavoitteena

oli kansan sivistäminen. Jälkimmäinen ryhmä voitiin vielä jakaa kahtia uskonnollisiin ja liberaaleihin kirjastoihin.

Ensimmäinen työväenluokkainen

ilman ylempää tulevaa ohjausta toimiva kirjasto perustettiin vuonna 1845. Sen toiminta oli kuitenkin valtaapitävien silmissä epäilyttävää ja kirjastonhoitaja joutui kymmenen vuoden kuluttua lähtemään Amerikkaan.

Työväenluokka yritti 1800-luvun aikana vielä kahdesti saada aikaan omaa kirjastotoimintaa, mutta tulokset olivat vähäisiä. Ragnerstamin mukaan työväenluokka halusi itselleen hyödyllisiä kirjoja.

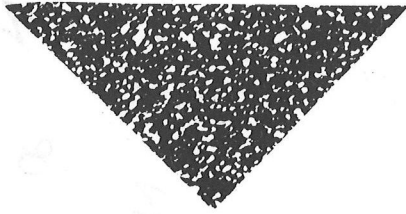
Kaunokirjallisuus oli työväenluokan silmissä sontaa, keskiluokan kirjoittamaa ja keskiluokalle tarkoitettua; neidit lukivat romaaneja.

1920-luvulla alettiin perustaa kunnallisia kirjastoja, kun yläluokka huomasi olevansa vähemmistö. Perusajatuksena oli demokratisuus, toiminnassa pyrittiin löytämään kaikkien yhteiskuntaryhmien pienin yhteinen nimittäjä. Nykyään kirjasto on Ragnerstamin mukaan kaupallistumassa ja demokraattinen kirjastolaitos häviämässä. Työväenluokka on kuitenkin yhä olemassa ja vaikka sen käsitys kulttuurista ei ole kovin myönteinen - lukeminen ei ole miehekästä - se voi aloittaa oman kirjastotoimintansa, jos se jätetään nykyisen kirjastolaitoksen ulkopuolelle. Kirjaston voimakkaan keskiluokkaisen leiman Ragnerstam uskoi säilyvän. Hän uskoi, että kirjastonhoitajiksi opikset, opiskelevat ovat lähtöisin keskiluokasta. keskiluokan perheistä.

PK

Käytän termiä yrityistyttäminen (kielitoimistosta viis) tai yrityspohjainen, koska Åren edustajan mukaan kysessä ei ole yksityistyttäminen. Hän määritteli sen näin:
"Kommunen lägger ut vissa verksamhet på entreprenad = Entreprenad. Kommunen slutar vara huvudman = Privatisering."
Meikäläisen sanakirja kääntää entreprenad-sanana lähinnä urakoinniksi, joten oma väänös sallittaneen.

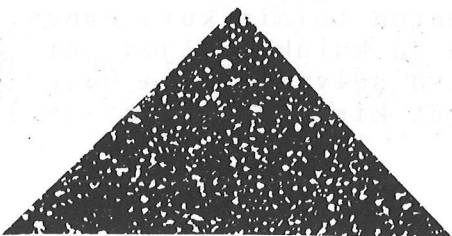
Thomas Hägg puolusti pontevasti Åren ratkaisua siirtää kirjastopalvelujen tuottaminen NBU:lle (Nordisk Bilblioteksutveckling AB), koska se oli kunnan talouden kannalta ainoa vaihtoehto. Hän painotti myös sitä, että kirjastoväen täytyy olla varautuneita moniin muutoksiin, uusia työmuotoja on tulossa. Hägg mainosti, että Åressa on aukioloaikoja pystytty lisäämään työllistämällä henkilökuntaa toisin kuin ennen. (Miten ja kuinka paljon jäi saamatta selville, kun Hägg ei ollut kirjaston edustaja.)

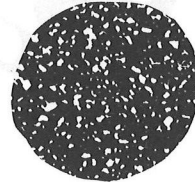
Tommy Olsson oli perinteisen mallin puolustaja. Hänen mielestään kaikki riippuu meistä itsestämme - siis kirjaston työntekijöistä. "Meidän on näytettävä mihin kelpaamme, myös taloudellisella puolella", Olsson sanoi. Hän tuntui olevan huolissaan siitä, että yrityspohjaiset kirjastot keskittyisivät liikaa bestsellereihin ja painotti sitä, että kirjastoissa täytyy olla sitä kirjallisuutta, mitä kirjakaupoissa ei ole ja muistutti pienestä kieli-alueesta ja pienistä painoksista.

Kristina Persson DIK:stä kallistui mielipiteissään myös perinteisen puolella, joskaan ei niin ehdottomasti kuin Olsson. Perssonin mielestä kunnat eivät voi koskaan välttää vastuutaan kirjastoista. Häneltä tuli tiukka ei yksityistämiselle ja yritystämisissä on joka tapaus ratkaistava erikseen, mitään yleistyksiä ei saa tehdä, ja on perinpohjaisesti tutkittava kunnallisen toteuttamisen mahdollisuus.

SKTF:n Kristina oli statistin osassa koko paneelissa. Hän ei ollut kirjastoihminen vaan liiton palkkalistoilla. Hän esitti joitakin näkemyksiä henkilökunnan osuustoiminnasta, mutta muuten en hänen kannastaan saanut liiemmästi selvää.

Vielä vaikeampi tapaus oli Bertil Quentzer, joka ei ollut oikeassa paikassa. Häneltä kyllä tuli juttua ja paljon kun hän sai puheenvuoron, mutta hän liikkui eri ajassa, muinaisissa roomalaisissa ja muualla historiassa. Ainoa muistiinpanoni hänen jutuistaan kysymysmerkkien lisäksi on se, että historiallista näkökulmaa ei tule unohtaa: kaupallisuutta on ollut jo ennenkin.

Kaikki keskustelijat olivat yhtä mieltä yhdestä asiasta: keskustelun käynnistyminen kirjastojen tulevaisuudesta ja taloudellisesta asemasta on hyvä asia.

Moni paneelin kuuntelija jäi - ja syystä - kaipaamaan äreäistä kirjastonhoitajaa paneeliin. Poliitikko ei pystynyt täyttämään kuuntelijoiden tiedontarvetta tältä osin. Alkuperäisessä ohjelmassa oli kirjastonjohtajan nimi paneelikeskustelun kohdalla, mutta hän ei päässytkään tulemaan.

E PÄVIRALLISTA

Noin kuukausi sitten järjestettiin taas vuosittainen pohjoismainen kirjastoalan konferenssi, tällä kertaa Ruotsissa, Boråsissa. Viime keväänä meitä konferenssiin lähtiöitä oli täydet kymmenen, mutta lama tuli ja verotti joukkoamme raskaalla kädellä. Loppujen lopuksi meitä urheita oli vain neljä, mutta niinkuin sanottu on "ei se määrä, vaan se laatu".

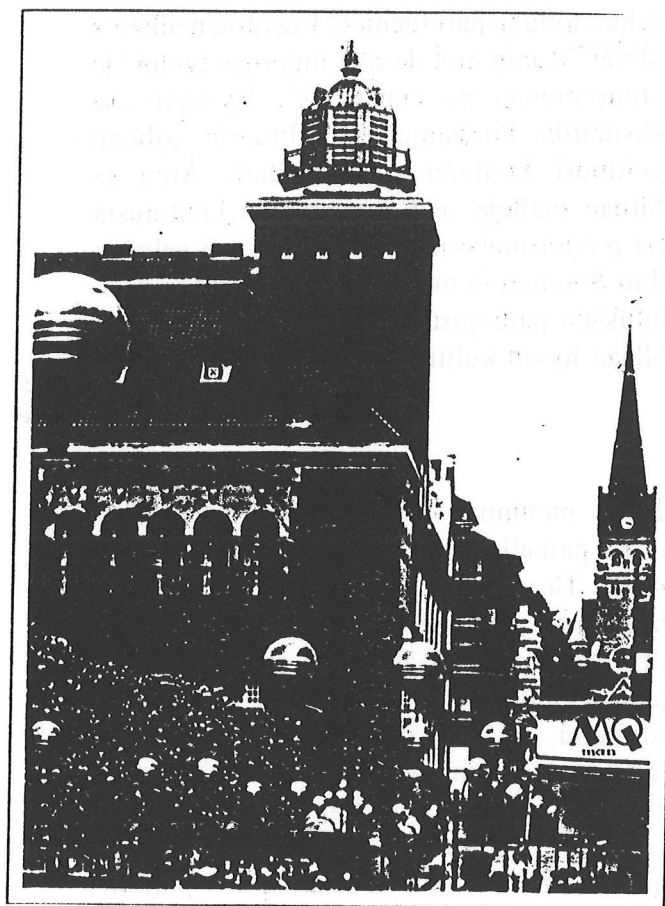
Tiedottamisen, varsinkin ajoissa tiedottamisen tärkeys, tuli taas ilmi tämän vuotisessa konferenssissa. Ruotsalaiset olivat kyllä ajoissa keväällä kyselemässä ketkä ovat tulossa, mutta unohtivat melkein kokonaan ilmoitella itsestään nyt syksyllä. Tosin tilanne ei ollut meille niin huono kuin norjalaisille; he saivat vahvistetun tiedon konferenssista kaksi päivää ennen sen alkua!

Liekö sitten johtunut konferenssin aikaisesta ajankohdasta tai huonosta tiedonkulusta, osanottajamäärä jäi tänä vuonna normaalia pienemmäksi (20 hlöä). Islannista ei tullut ketään, ja muiden maiden kiintiöt eivät olleet täynnä. Meitä suomalaisia oli yhteensä kahdeksan; meidän tamperelaisten lisäksi neljä oululaista. Turkulaisia ei näkynyt eikä kuulunut. Toivottavasti tämän vuotinen kato korjaantuu ensi vuonna, kun itse järjestämme ko. tapahtuman.

SAAPUMINEN

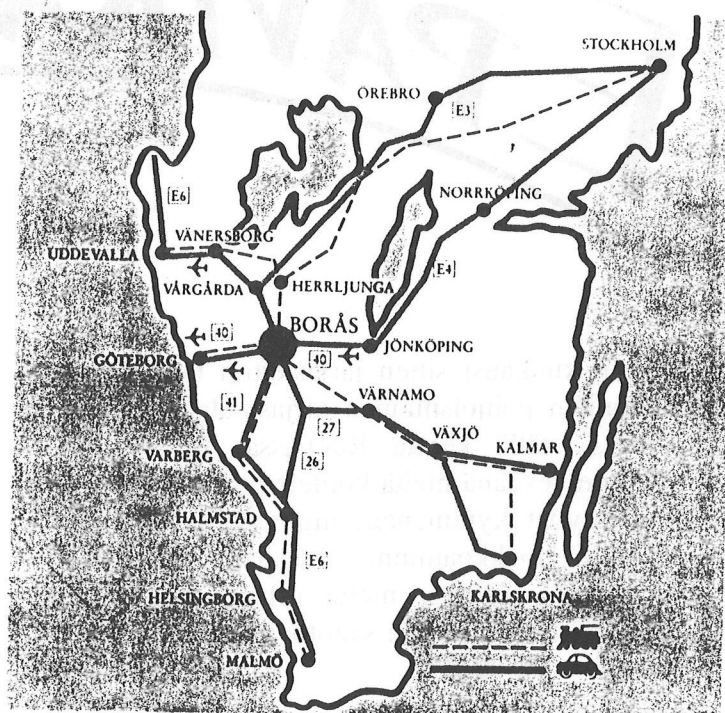
Vaikka Boråsilaiset olivatkin hieman myöhässä yhteydenotossaan, olimme me tamperelaiset ajoissa paikalla (=ensimmäisinä). Meitä oli vastassa kaksi ystävällisesti hymyilevää konferenssin "työhevosta" (heidän oma ilmaisunsa). Säästyin vielä tässä vaiheessa järkytykseltä, jonka tiesin tulevan, ts. ymmärsin vielä tässä vaiheessa lähes kaiken.

Meidät lastattiin pikkubussiin (nainen ratsassa, iik!) ja vietiin majapaikkaamme; Boråsin retkeilymajalle. Pienen selvittelyn jälkeen yöpaikka oli kondiksessa ja meille lykättiin kukertavankeltainen muovipussi. Jännityksemme oli suuri; mitä pussissa on? Ja mitäs sieltä sitten löytyikään: siivoustarvikkeita ja tarkat siivousohjeet (ette tiedäkkään, miten monta vaihetta tyynyn oikeaoppisessa pöyhimisessä on). No, me hipsimme pesuaineinemme ja rätteinemme, makuupussit keikkuen huoneeseemme, jonka seinälle oli isketty ukaasi "det är ABSOLUT förbjuden använda makuupussia sängyssä". (Mitäs varten ne säännöt olivatkaan?)

ILONAIHEITA

Jos ensivaikutelma oli hieman "köyhä", niin ilonaiheita alkoi ilmaantua heti ensimmäisenä iltana. Ensinnäkin huomasimme, että noin viiden minuutin kävelymatkan päässä sijaitsi postimyynnin mekka Ellos ja paljon muita kivoja kauppoja. Varsinkin seurueemme miespuolinen jäsen tuntui olevan erityisen innostunut asiasta... Toisen mukavan yllätyksen koimme ruoan merkeissä (kuinkas muuten); menimme syömään thaimaalais-singaborelais-indonesilais-tiibetiläiseen (tai jotain sinnepäin) ravintolaan. Ruoka oli erittäin herkullista, kuten koko konferenssin ajan, ja olut maistui. Tästä opin taas sen, että kannattaa huolehtia ihmisten perustarpeista ensin, näin he pysyvät kokonaisuudessaan paljon tyytyväisimpinä.

VIRALLISTA OHJELMAA

Ensimmäisen päivän viralliseen ohjelmaan kuului kirjailijavierailu (Bunny Ragnerstam), ryhmätöitä ja pari luentoa. Luentojen aiheina olivat "Kamp mot de räta linjernas tyrani" ja "Entreprenad på annat vis". Ryhmätöissä käsiteltiin kirjastoja ja kulttuuria (olihan kulttuuri konferenssin pääaihe), Åren ja Järnan malleja sekä kirjastoalan koulutusta eri pohjoismaissa. Ryhmätöissä tuli selvästi ilmi Suomen ja muiden pohjoismaiden koulutuksen painopiste-erot; varsinkin ruotsissa ollaan hyvin kulttuuripainotteisia.

Illalla menimme paikalliselle Yo-talolle, jossa paikallaolijoilla oli jo kova meno päällä. Tässä vaiheessa olisi pientä vieraanvaraisuutta kaivannut; paikallaolijoilla kun oli jo täysi meno päällä, eikä meitä tuntunut kukaan huomaavan (ihan oltiin ulkomailta asti tultu, eikä mitään mielenkiintoa). Minultakin kysyttiin heti ensimmäiseksi, että "Har du biljetten?". (Johon minä älykkäästi vastasin "Konferens, konferens".) Illasta muodostui kuitenkin hauska, kiitos paljolti

Borås

Småstadens närhet -
storstadens resurser

hyvän bändin. Meidät konferenssilaiset kyydittiin säädyliseen aikaan nukkumaan, isäntäväki juhli kuulemma aina aamutunneille asti.

LAMANTORJUNTAVINKKEJÄ

Toisen päivän pääohjelmanumero oli paneelikeskustelu kirjastojen yksityistämisestä. Pannelista ymmärsin tällä kertaa suurimman osan (vrt. edellisvuoden Köpiksen konferenssin kolmituntinen, tanskankielinen paneeli). Loppupäivä sujui ryhmätöiden parissa, ja taas tuli todettua, että on se niin väärin, kun muut voi puhua äidinkieltään ja minä en. Taisivat saada vähän hiljaisen kuvan meikäläisestä.

Iltaohjelmaksi oli perinteinen Hyggeafeten, missä jokainen maa esittää jotain ohjelmaa. Me esitimme ensiksi "lamantorjuntavinkkejä" tyyliin: säästät housunpuntejasi kuraantumiselta, kun kävelet sadesäällä jalkaterät sisäänpäin käännettyinä (ohje Niksi-Pirkasta). Sitten vedimme vielä parit "seuraleikit", jonka jälkeen joku oli todennut yllättyneenä, että onpas kiva, kun suomalaisillakin on tollasia. Minkähänlainen kuva meistä suomalaisista on oikein muodostunut? Samana iltana selvisi myös, että tanskalaiset (edellisen konferenssin pitäjät) olivat saaneet sellaisen käsityksen, että neljä meistä viime vuoden osallistujista ei olisi osannut ruotsia eikä englantia. Olivat kuulemma miettineet, että kyseiset hlöt eivät olleet varmaankaan saaneet kovin paljon irti konferenssista. Heh, heh.

Illan loppupuolella koimme suuren järkytyksen, kun osa meistä suomalaisista olisi vielä jatkanut vielä hummaamista, mutta muut väsähtivät kesken kaiken. Paikalliseen yökerhoon sisäänpääsy olisi kustantanut n. 50 suomen markkaa. Jätimme toiseen kertaan.

THE END

Viimeisenä päivänä oli ryhmätöiden koonti ja esittäminen sekä aivan lopuksi ryhmäpotretti. Toivotimme läsnäolijat tervetulleiksi ensi vuonna Tampereelle. Lähdimme Boråsista viimeisinä, noudattaen periaatetta "koko rahan edestä". Yksi järjestäjistä tuli saattamaan meitä rautatieasemalle, tahtoivat kai varmistaa, että vaihdamme varmasti maisemaa...

Sellainen oli tämänvuotinen konferenssimatka. Kivat muistot jäi, aurinko paistoi ja sillee.

NR

Konferenssikonkari kommentoi

22

Meikäläinen on nyt nähnyt ja kokenut kaksi konferenssia, -89 Reykjavikissa ja -91 Boråsissa, olen siis konferenssikonkari. (Kööpenhamina -90 jäi väliin harjoittelun vuoksi.) Seuraava urakka onkin sitten ensi vuoden konferenssin järjestäminen Tampereella, minä kun laupauduin ja UDK:n hallitus valitsi vastaamaan konferenssin järjestelytehtävistä.

Mutta yksin siitä ei tule yhtikäs mitään. Boråsissa hommat kasaantuivat liikaa parin ihmisen harteille ja se näkyi, vaikka he hienosti urakastaan selvisivätkin. Mutta he olisivat olleet helisemässä jos osanottajia olisi ollut kymmenkunta enemmän. Islannissa oli sekä osanottajia että järjestäjiä enemmän, ja järjestelyt sujuivat upeasti.

Niinpä meidän (UDK & minä) tarkoituksenamme on koota noin 10 hengen porukka suunnittelemaan ja järjestämään konferenssia. Sen kokoisella järjestelytoimikunnalla (kuulostaa tietysti byrokraattiselta, mutta aina sitä ei voi välttää) hommasta pitäisi selviytyä eikä kenenkään pitäisi nääntyä urakkansa alle. Edellytyksenä on tietysti se, että jokainen tekee hommia eikä vain istu mukana äänettömänä. Tunnustan haluavani mukaan oma-aloitteisia ihmisiä.

Toivon, ettei kieli kiikasta mukaanlähtemisessä. Ruotsia siellä tullaan käyttämään, mutta jos menee aivan yli hilseen, kukaan ei ole julistanut englantia pannaan. Kyllä minuakin kieltämättä askarruttaa jo nyt kuinka tulen ymmärtämään tanskalaisia, mutta ensi vuonna he ovat kuitenkin meidän armoillamme.

Omaa ruotsiaan ei tulisi hävetä, vaan olla päinvastoin ylpeä siitä, että puhuu vierasta kieltä, kun muut käyttävät omaa äidinkieltään (islantilaiset poislukien). Mitä pienistä kielioppivirheistä, tärkeintä on tulla ymmärretyksi. Ja muut ymmärtävät kyllä sanojen hakemisen ja tankkaamisen. Eihän se nyt niin hirveän vakavaa ole, jos pyytää hampaiden kaiveluun tulitikkuja hammastikkujen sijasta?

Jos olet viitsinyt lukea tämän löpinän tänne asti ja olet yhä kiinnostunut konferenssin järjestelytehtävistä, älä epäröi ottaa yhteyttä. Soittele numeroon 127 143 tai tule käymään UDK:n kokouksissa.

Leena Kossumäki

Kirjaston- hoitajasta Missiksi

24

Oletko leipiintynyt opintoihisi? Tympiikö ja kuvottaako kirjastotiede, informatiikasta puhumattakaan? Näetkö painajaisia kamalista asiakkista, orvoista termeistä, väärin luokitetuista teoksista? Tuleeko monografiasta mieleen menografia ja viimeinen valssi? Ei hätää, ET OLE YKSIN!

Mikäli vastasit kyllä, kaikkiin edellämainittuihin kysymyksiin, hyppää pois oravan-, anteeksi kirjastonpyörästä ja tee kuten Liis Tappo: osallistu missikisoihin!

Tultuaan valituksi Miss Viroksi on Liis päässyt kiertämään maailmaa, saannut massottain uusia ystäviä ja muutenkin on ollut jättikivaa.

Liis maalaillee kauhukuvia siitä, mitä olisi tapahtunut, jos hän ei olisi osallistunut missikisoihin. Hän olisi valmistunut kirjastonhoitajaksi, mennyt silloisen (!) poikaystävänsä kanssa

naimisiin ja hankkinut lapsia. Onneksi Liis osallistui kisaan ja voitti sen ja samalla vältti kauheaakin kauheamman kohtalon: kirjastonhoitajan ammatin.

Päästyään näkemään maailmaa on Liis valmis myöntämään, että kirjastonhoitajan opinnot voi keskeyttää, sillä työnä se tuntui kuivalta ja tylsältä. Liis haluaa elämäänsä jotakin säpinää ja hän harkitsee uudeksi ammatiksi orpokodissa työskentelyä tai jotakin vastaavaa.

Joten rohkeasti vaan Miss Suomi tai Mister Suomi kisoihin mukaan. Ja, jos tunnet olevasi jo ikäloppu kyseisiin kisoihin, voit aina harkita Miss Isoäiti tai Miss yliopisto kisaan osallistumista. Ties vaikka onni potkisi juuri SINUA ja pääsisit naistenlehtiin esittelemään vaatekaappisi sisältöä (kirjahyllyjä, kirjoista puhumattakaan et tietenkään enää omistaisi) ja kertomaan, kuinka tylsä elämä sinua odotti, ennen kuin kohtasit suuren onnen.

MARRASKUUTA

Satakoon miljoonia taivaalta.

Tai jos ei sentään. Mutta tulkoon kuitenkin silmitön talvi. Hyytyköön maa. Me täällä kietoudumme riepuihin; kuka mihinkin. Meitä ei kylmetä järjetön sää, ei routa eikä jää. Meillä on hyvä olla.

Ainakin sitten kun saamme heidän uuden levynsä.

* * *

Tässä kaupungissa on yliopisto, yliopistolla kirjasto ja kirjastossa VTLS. Armeijassa palelleet ja kiroilleet muistavat kuinka lyhenne VMTL vääntyi 'venttiiliksi'. Tämä Virginian teekkareiden ihmejärjestelmä VTLS (= vapaa tentteistä, luennoista ja sanallisista harjoituksista) olkoonkin siis 'vetelys'.

Tam-katti kehrää kyllä vienos-ti, mutta näyttää teräviä kynsiään vaikka sitä välttyisikin silittämästä vastakarvaan. Se on aika viekas, eikä anna helpolla ulos kaikkea mitä tietää. Mutta jos olet kyllin ovela ja kokenut, voit vetää kissaa hännästä ja saada tietosi jo kahdella-kolmella näytöllä.

Jotkut meistä ovat nähneet VTLS:n pyörittävän näytön tekstejä. Eikä mikään näppäin auta. Entä oikein kirjoitetut hakutermit, jotka vasta toisella yrityskerralla antavat tulosjoukon?

Kujeileva kissanpoikanen. Kasvaessaan ja kehittyessään siitä voi toki kasvaa luotettava ja uskollinen seuralainen. Ehkä hakukin nopeutuu ja helpottuu tulevien versioiden myötä. Huomaamme tarvitsevamme tällaista lemmikkieläintä. Kiinnymme siihen. Emme tule

toimeen ilman.

Tai sitten siitä tulee älykäs, mutta laiska ja uninen Karvinen. Eskoja olemme me.

* * *

Tampereen yliopisto käyttää hassuja tenttikuoria. Väri on kyllä tuttu ja oikea, mutta jossain muualla ne ovat suurempia. Onko kyseessä jokin psykologinen trikki; kun opiskelija on saanut kirjoitettua vaikkapa kaksi konseptia, hän taittaa paperit kahtia ja sovitaa ne kuoreen. Pakkaus on lihava ja täyteläinen. Ylioppilas voi katsoa ja tunnustella kuortaan tyytyväisenä. Näin paljonko tässä onkin.

Täällä myös taidetaan kontrolloi. Paksua kuortaan palauttava kokelas joutuu kaivamaan henkilöllisyystodistuksensa valvojan nähtäväksi. Outona juttuna muuan tyyppi lähes häkeltyi. Onneksi SYL:n kortti sattui olemaan housujen taskussa eikä esimerkiksi takin povitaskussa jossain aulan naulakoilla.

Positiivista on kyllä se, että valvojat ovat osanneet aakkos-taa jaettavat kuoret. On paljon miellyttävämpää odottaa omaa nimeään, kun tietää, missä kohdin sen pitäisi kuulua. Tosin järkytys voi olla suurempi, jos nimeäsi ei sitten lainkaan huudeta.

* * *

Olen aikeissa hankkia tietokoneeseeni uusia ohjelmapaketteja. Kiinnostavin niistä on ehdottomasti World Perfect maailmankäsittelyohjelma. Huhut kertovat, että kaikenlaiset hyper- ja multimediasysteemit ovat pientä tämän rinnalla. Kyseessä nimittäin on täydellinen ympäristön,

olosuhteiden ja koko maailman-kuvan muokkausohjelma. Se toimii kaikilla mahdollisilla tasoilla. Sen avulla voi kuulemma konstruoida sellaisen maailman, joka kulloinkin kiinnostaa ja vaihdella elementtejä, jos kyllästyminen uhkaa. Mahdollisuuksia on rajattomasti.

Jos jollakulla on lähempiä tietoja ohjelmasta, pyydän ilmoittamaan Asiasanan toimittajille. Näinä aikoina pieni näkökulman vaihdos saattaisi tehdä terää. Ainakin väliaikaisesti.

Lopuksi pieni muistutus joulusta. Sanotaan, että joulu joutuu. Mutta miten on: joudummeko me jouluun, taas?

Sitä kukin miettiköön omalla tahollaan. Joulunviettotapoja lienee useammanlaisia ja valintahan on vapaa.

Kun vain saisimme lunta. Paljon.

TK

Kierrätä, v
 ieritää
 mua
 byö
 enytä

Kierrätyksen ideahan perustuu juuri siihen, että ihmiset voivat tuoda tavarat, joita he eivät enää tarvitse ja viedä mukansa heille kelpaavat tavarat. Mutta, mikään pakko ei ole tuoda tavaraa tullessansa, voi myös pelkästään viedä.

UDK piti historiansa ensimmäisen kierrätyspäivän lokakuussa. Lama ajan lapsen on keksittävä kaikkea uutta ja toivottavasti kierrätyksestä tulee jokavuotinen perinne, parempia aikoja odotellessa. Vaikka tässä voisikin esittää kyynisen kysymyksen: tuleeko opiskelijalle parempia aikoja koskaan?

Mittavasta etukäteismainonnasta huolimatta oli kierrätyspöydän ohi kulkeneiden ihmisten ensireaktio hämmennys. "MITÄ, oliko se tänään??" (ei, minä vain tuuletan tässä tavaroita) "Mulla olisi ollut vaikka mitä tavaroita, mutta en muistanut päivää."

Hämmennyksen jälkeen seurasi tyrmistys: "MITÄ, saako tästä ottaa tavaroita, vaikka ei tuonnutkaan mitään tilalle?" Pöydästä sai totta tosiaan ottaa tavaroita niin paljon kuin sielu sietä ja käsivarret kantoivat, eikä edes hikisiä sukkia tarvinnut jättää tilalle.

Jos kierrätys tuntui nyt uudelta, oudolta ja pelottavalta, voi sitä harjoitella ensin vaikkapa kotipiirissä tai opiskelija-asunnossa. Jos tavaroiden kierrättäminen tuntuu tuskalliselta (lue olet materialisti), voit aina kierrättää hyviä tekoja ja iloisia ajatuksia.

YO-TALO

15.10.1991

Lokakuun ankeuden keskellä kokoontui joukko ilahduttavan ennakkoluulottomia ihmisiä YO-talolle. Kyseessä olivat Kopulan, Luupin ja UDK:n järjestämät ainejärjestöbileet.

Teemana oli tällä kertaa villi länsi. Enemmän tai vähemmän aiheen mukaisesti asustautuneita ihmisiä saapui paikalle mukava määrä. Taisipa joukossa olla mukana joku intiaaniksi pukeutunutkin!?! Ilta alkoi tietenkin kaksintaistelulla, ei kuitenkaan aivan tavanomaisella sellaisella, tällä kertaa miteltiin oluen juomisnopeudessa.

Tilanteen rauhoituttua lavalle nousi Joe Vestich, joka rennolla tyyllillään tulkitsi tuttuja rock-kappaleita. Mies ja kitara -periaatteella toteutettu esitys toimi oivallisena alustuksena illan myöhemmille vaiheille.

Vestichin esityksen jälkeen kilpailtiin jälleen. Lavalle saatiin houkuteltua kolme paria, joiden miespuolisille jäsenille annettiin tehtäväksi esittää julkisesti kiintymyksenosoituksensa naisosapuolille. Voiton vei ylivoimaisesti Jere Vuorio Luupista tulkinnallaan kaikille tutusta cowboy-laulusta.

Seuraavaksi oli vuorossa Kopulan tyttöjen railakas can-can -esitys. Koreografia ei kenties ollut niitä

kaikkein hiotuimpia, mutta menoa riitti ja yritys oli kova.

Sitten olikin illan yhtyeen, Ruby Tuesdayn vuoro. Sami Alalahden ja hänen ystäviensä soittama vauhdikas irlantilais-henkinen musiikki tempaisi uneliaimmatkin osallistujat mukaansa. Tämän bändin omaehtoisesta tuotannosta ei voi olla pitämättä.

Ilta oli onnistunut ja kaikilla osallistujilla näytti olevan hauskaa. Ne jotka eivät vaivautuneet mukaan syyttäkööt itseään.

H.A.

WANTED

17. pohjoismaisen konferenssin järjestäjiä

Pohjoismainen kirjastoalan opiskelijoiden konferenssi järjestetään vuosittain eri pohjoismaissa. Vuonna 1992 on Suomen ja Tampereen vuoro, tarkemmin sanottuna 5.-8.11.1992.

UDK etsii innokkaita opiskelijoita konferenssin suunnittelu- ja järjestelytehtäviin. Aikaisempi konferenssikokemus ei ole välttämätöntä.

Edellytämme kuitenkin:

- * aktiivisuutta ja valmiutta olla mukana järjestelytehtävissä koko vuoden -92 ajan
- * Tampereella oloa syksyllä -92
- * rohkeutta puhua ruotsia

Vastapainoksi tarjoamme:

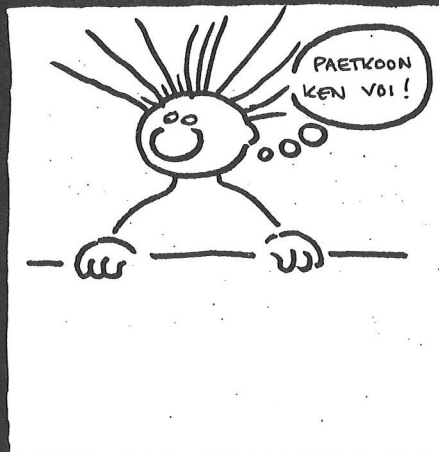
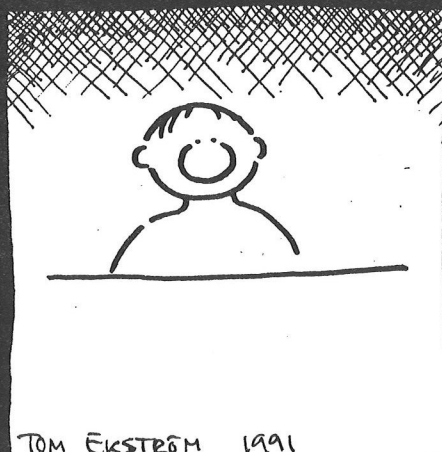
- * kansainvälistä tunnelmaa
- * unohtumattoman kokemuksen
- * ilmaiset ruuat konferenssin aikana
- * paljon työtä ja pitkiä päiviä marraskuussa -92

Tarvitsemme kymmenkunta asiasta innostunutta järjestelytoimikuntamme jäseniksi, enemmänkin otetaan ilolla vastaan.

Ilmoittautumisia ottaa vastaan ja kaikkiin konferenssia koskeviin kysymyksiin yrittää vastata Leena Korsumäki, p. 127 143.

P.S. Tule UDK:n vuosikokoukseen 25.11.91 klo 18.00. Siellä kuulet lisää konferenssiasiaa.

KOLME KUMMALLISTA KERTOMUSTA KIRJASTOSTA

Udk ry
Kirjastotieteen ja
informatiikan laitos
PL 607, 33101 Tampere